

ASPECTELE PROBLEMATICE ALE SEPARĂRII JURISDICȚIEI ADMINISTRATIVE DE ALTE TIPURI DE JURISDICȚII JUDICIARE ÎN UCRAINA

Laura BZOVA

*Asistent la catedra de drept procesual
Universitatea Națională din Cernăuți, Facultatea de Drept*

Abstract

This article examines the procedure for distinguishing administrative jurisdiction from other judicial jurisdictions. Scientific approaches to this issue are analyzed, as well as current case law on the unequal application of current legislation.

Keywords: *judicial jurisdiction, administrative jurisdiction, court decisions.*

Declarație de problemă

Mecanismul judiciar de protecție a drepturilor, libertăților și intereselor omului permite, într-o anumită măsură, eliminarea arbitrariului din partea autorităților, funcționarilor și funcționarilor statului, asigurându-se că principiul responsabilității sale pentru activitățile sale față de o persoană este îndeplinit. Problema delimitării competenței instanțelor este o problemă centrală a sistemului judiciar ucrainean. Nu numai reclamantul, ci și instanța greșesc adesea atunci când își stabilesc competența de a examina și de a soluționa cauzele, ceea ce duce la o încălcare a dreptului unei persoane la un proces rapid și echitabil. Există numeroase cazuri în care încălcări ale regulilor de competență sunt motivul anulării unei hotărâri judecătorești.

Relevanța temei de cercetare

Încercarea legiuitorului de a enumera în mod oficial cauzele care aparțin jurisdicției instanțelor administrative în litigiile public-juridice în articolele din Codul de procedură administrativă al Ucrainei este nerecunoscătoare, inutilă și nebună. Relațiile sociale apar, se dezvoltă și se schimbă mult mai rapid decât legislația națională. Este imposibil, în normele Codului de procedură administrativă al Ucrainei, să încercăm să descriem și să enumerăm litigiile public-juridice. Prin urmare, pentru exercitarea unei proceduri administrative, este fundamental important să se aplice

criterii lipsite de ambiguitate pentru evaluarea publicității unui litigiu, apartenența sa la competența instanțelor administrative. Aceste criterii sunt o măsură universală permanentă și neschimbată a apartenenței litigiului la competența instanței administrative. Afilierea unui anumit litigiu public-juridic la competența instanței administrative, deprecierea acestuia de la alte tipuri de jurisdicție judiciară poate fi judecată prin prezența cumulativă a semnelor externe ale relațiilor public-juridice cu care a apărut litigiul.

Starea studiului

Unele probleme ale subiectului au fost parțial reflectate în publicațiile lui E.V. Vaskovsky, V.V. Gordeiev, V.V. Reznikova, V.M. Bevzenko, M.I. Smokovych, S.S. Vasylyv, M. Savenko. Cu toate acestea, nu a existat o cale de atac cuprinzătoare a diferențelor dintre competența administrativă și alte tipuri de jurisdicție judiciară.

Scopul articolului este analiza practicii judiciare pentru a determina criteriile de separare a jurisdicției administrative de alte tipuri de jurisdicții judiciare, precum și pentru a studia criteriile pentru această distincție.

Schița materialului principal

Încercarea de a determina competența instanței pe motivele specificate în partea I a art. 19 din Codul de procedură administrativă al Ucrainei se confruntă cu necesitatea de a afla ce raporturi juridice specifice pot fi luate în considerare în cadrul procedurilor administrative. Pe baza criteriilor de competență judiciară elaborate și utilizate de doctrina și practica procedurală, se pot distinge următoarele: 1) competența subiectului participanților la litigiu (participantul obligatoriu la un litigiu public-juridic este o entitate juridică publică) și 2) natura raporturilor juridice în litigiu (obiectul unui litigiu în instanță este un litigiu în justiție). Singurele excepții sunt litigiile privind raporturile juridice legate de procesul electoral sau de referendum, care sunt clasificate drept jurisdicție administrativă, indiferent dacă sunt sau nu parte la o autoritate publică¹.

Pentru prima dată, un om de știință remarcabil în domeniul procesului civil, E.V. Vaskovsky, a observat despre inconsecvența aparatului conceptual. Investi-gând problema separării competenței cauzelor juridice între diferite autorități, el a remarcat că, în literatura științifică, de obicei competența instanțelor din toate dome-niile sale se numește agenție (jurisdicție), iar afilierea cauzelor la competența unei anumite instanțe este de competența unei anumite instanțe².

1 Comentariu științific și practic al Codului de procedură administrativă al Ucrainei [text] / Prin Zag. Ed. S.V. Petkova. K.: Centrul de Literatură Educațională, 2016, p. 28.

2 E.V. Vaskovsky, *Manual de proces civil*, ediția fraților Bashmakov, 1917, p. 87.

Din punct de vedere legislativ, acest termen a fost consacrat, în 1984, în Codul Republicii Sovietice Socialiste Ucrainene privind infracțiunile administrative, unde un capitol separat, 17 „Subsecunderea cazurilor privind infracțiunile administrative”, a consacrat norme care au determinat subiecții autorizați să ia în considerare cazurile de infracțiuni administrative și gama de cazuri pe care acești subiecți au dreptul să le ia în considerare.

Competența cauzelor administrative este considerată a fi o instituție juridică care conține un set de caracteristici juridice (proprietăți) ale unei cauze administrative, pe baza cărora legea stabilește instanța care are dreptul și este obligată să examineze o astfel de cauză administrativă și să o soluționeze pe fond. Respectarea normelor de competență contribuie la o analiză rapidă, cuprinzătoare și completă a cauzei administrative, ținând seama de caracteristicile sale specifice, respectarea principiului legalității și egalității tuturor participanților la procesul administrativ în fața legii și a instanței, crește valoarea educațională a justiției. Stabilirea competenței diferitelor instanțe judecătorești ar trebui să se efectueze în funcție de funcțiile pe care le îndeplinesc, de obiectul cauzei, de subiectele litigiului care urmează să fie examinat și de locul (teritoriul) căruia i se aplică activitățile unei anumite instanțe. Astfel, stabilirea competenței înseamnă stabilirea unei instanțe care, prin lege, trebuie să administreze justiția în examinarea unei anumite cauze, precum și procedurile în fața instanței de prim grad de jurisdicție și în etapele ulterioare, dacă este necesar³.

Problema separării competenței între instanțele administrative, economice și cele locale generale este relevantă de mai mult de un an la rând, după cum indică o discuție aprinsă a acestei chestiuni în cercul științific de la adoptarea Codului de procedură administrativă al Ucrainei. D. Luspenyk și V.V. Reznikova observă că, în practica judiciară, în loc de două, existau trei criterii de delimitare a competenței judiciare: 1) natura și obiectul litigiului; 2) componența subiectului; 3) clarificarea faptului dacă cauza aparține examinării în conformitate cu normele unei alte proceduri judiciare⁴.

Majoritatea cercetătorilor acestei probleme controversate acordă atenție incertitudinii problemei separării competenței între instanțele de jurisdicție generală la nivel legislativ, ceea ce, la rândul său, duce la abordări multiple ale oamenilor de știință la această problemă și, ca urmare, la complicații practice (V. Komarov). Oamenii de știință subliniază că instanțele din diferite ramuri ale sistemului judiciar nu pot avea competențe care se suprapun, deoarece acest lucru duce la instabilitate și practică judiciară controversată (D. Shadura). Reprezentanții justiției nu stau departe de această problemă. Potrivit lui A. Ossetiansky, incertitudinea juridică a

³ V.V. Gordeiev, *Jurisdicția administrativă: Problema definiției și delimitării*, în Buletinul Curții Administrative Supreme din Ucraina, 2011, nr. 2, pp. 45-54.

⁴ V.V. Reznikova, *Subordonarea cazurilor de instanțe economice din Ucraina: probleme de teorie și practică*, în Buletinul Universității naționale din Kiev, în numele lui Taras Șevcenko, 2014, nr. 1 (99), p. 26.

delimitării competenței instanțelor de jurisdicții economice și administrative conduce la o practică judiciară versatilă în circumstanțe similare cauzei, care nu contribuie la punerea în aplicare a principiului securității juridice⁵.

Odată cu introducerea de noi structuri, inclusiv termenul de „jurisdicție administrativă”, a devenit evident că știința modernă a dreptului administrativ al Ucrainei (supraîncărcată cu arhaică și, prin urmare – realizări și idei regresive ale științei dreptului administrativ sovietic și post-sovietic) nu este acum capabilă să justifice în mod corespunzător inovațiile dreptului procedural administrativ. Astăzi, legislația procedurală administrativă în dezvoltare este înaintea științei dreptului administrativ, care, de asemenea, nu are potențialul de a justifica conceptul, esența, criteriile de competență administrativă⁶.

În pofida schimbării constante a legislației privind competența instanțelor de a stabili competența, nu este posibil să se găsească un model optim pentru distincția sa. Determinarea jurisdicției litigiului în multe cazuri rămâne o problemă destul de dificilă pentru practicieni, acest lucru se datorează nu numai legislației imperfecte, ci și dogmei existente în știință și practică.

În conformitate cu Constituția Ucrainei, competența judiciară stabilește domeniul de aplicare al sistemului judiciar și diferențierea în mai multe etape a competențelor diferitelor instanțe pentru examinarea cauzelor. Competența judiciară este o nouă instituție de drept constituțional și procedural care nu poate fi identificată cu jurisdicția. Interpretarea sa este posibilă în contextul exercitării puterii de stat pe principiile divizării sale. Întrucât administrarea justiției și soluționarea litigiilor juridice este prerogativa sistemului judiciar, competența este asociată numai cu justiția și cu sistemul judiciar. Prin urmare, este rezonabil să se considere competența judiciară ca fiind autoritatea sistemului judiciar de a administra justiția.

Probleme speciale în separarea competenței apar în cazul în care, atunci când se stabilesc criteriile pentru o astfel de distincție, legea decurge din diverse caracteristici care nu au fost convenite între ele, în urma cărora același litigiu poate fi examinat în mod oficial de instanțe de jurisdicții diferite. Atunci când rezolvă astfel de probleme, știința și practica procedurală, ghidate de o dogmă nescrisă cu privire la imposibilitatea unei alternative în determinarea jurisdicției judiciare, toate eforturile lor se îndreaptă către rezolvarea presupuselor coliziuni existente.

În prezent, legislația nu conține încă criterii clare care să permită atribuirea unui anumit caz unui anumit tip de competență, ceea ce, în primul rând, creează dificultăți în exercitarea dreptului la protecție jurisdicțională de către o persoană și încalcă dreptul acesteia de a avea acces la instanță și, în al doilea rând, conduce la o scădere a eficacității procedurilor administrative.

⁵ A. Osetinsky, *Jurisdicția instanțelor pentru litigii funciare: delimitare sau concurență? Legea Ucrainei*, 2009. nr. 9, p. 48.

⁶ V.M. Bevzenko, *Cea mai recentă lege procesuală administrativă din Ucraina: regularitate obiectivă sau ficțiune inventată?*, în *Forumul Dreptului*, 2011, nr. 1, pp. 68-73.

Potrivit lui O. Nehoda, în ordinea competenței administrative sunt examinate litigiile publice cu privire la contestarea deciziei, acțiunilor sau omisiunilor autorităților publice în exercitarea funcțiilor lor de conducere administrativă în temeiul legislației, inclusiv exercitarea competențelor delegate⁷.

Potrivit lui M.I. Smokovych, delimitarea competenței judiciare se realizează utilizând următoarele criterii: componența subiectului părților în litigiu; obiectul raporturilor juridice în litigiu; natura raporturilor juridice în litigiu⁸.

În consecință, lista cauzelor care ar trebui analizate în cadrul procedurilor administrative în instanțele administrative, în poziția corectă a omului de știință, trebuie stabilită în mod normativ. Și nu ar trebui să existe o altă interpretare a competenței instanței administrative pentru examinarea cauzelor judiciare, cu excepția participării autorității publice și a direcției publice a cauzei.

Potrivit S.S. Vasylyv, „în conformitate cu secțiunea 3 din Codul contravențiilor administrative, cazurile de infracțiuni administrative sunt considerate de o gamă largă de organe ale statului. În acest caz, departamentul acționează ca un mijloc juridic de separare a competenței între organismele individuale (funcționari) în examinarea și soluționarea cauzelor administrative, iar reglementarea sa clară face posibilă evitarea identității funcțiilor pentru examinarea și soluționarea cazurilor de infracțiuni administrative în activitățile acestor organisme (funcționari)”⁹.

Principala complexitate a aplicării criteriilor de delimitare a competenței judiciare este că aproape toate normele care asigură dispozițiile privind competența Curții conțin declarații: „dacă nu se prevede altfel prin lege”. Cu toate acestea, în cazul în care, pentru mediul de drept științific, o ședere prelungită bine acceptată a problemei jurisdicției judiciare într-o stare de discuție continuă, atunci în activitățile instanțelor, o astfel de situație este inacceptabilă, deoarece indică un conflict jurisdicțional prelungit care amenință punerea în aplicare calitativă și eficientă a procedurilor judiciare. Se dovedește a fi declarat că acest conflict în sistemul judiciar intern există începând cu 2005 – timpul de adoptare a Codului de procedură administrativă a Ucrainei și, în timp, numai aprofundată, fără a găsi o soluție eficientă.

Trebuie remarcat faptul că problema delimitării competenței administrative cu alte tipuri de jurisdicție în domeniul competenței judiciare este asociată cu relațiile, a cărei natură sectorială nu este întotdeauna determinată la nivelul teoretic. Există trei teorii de separare a dreptului public și privat: teoria interesului, teoria subordonării, teoria atribuției. Niciuna dintre aceste teorii nu determină încă criterii clare pentru delimitarea succursalelor de drept și, prin urmare, la nivelul teoriei există o

⁷ O. Negoda, *Delimitarea jurisdicțiilor judiciare în cazurile de protecție a drepturilor și intereselor legitime ale copilului (pe baza jurisprudenței)*, în *Antreprenariat, economie și drept*, 2017, nr. 12, p. 50.

⁸ M.I. Smokovich, *Determinarea jurisdicției instanțelor administrative și delimitarea jurisdicțiilor judiciare: o monografie*, K.: Jurinkom Inter, 2012, p. 42.

⁹ S.S. Vasylyv, *La noțiunea de competență asupra cazurilor de infracțiuni administrative. Note științifice ale Universității de Afaceri și Drept din Lvov*, 2011, nr. 7, pp. 131-134.

problemă de delimitare a jurisdicției. Drept urmare, un rol semnificativ în delimitarea competenței între instanțele generale și administrative este acordat practicii judiciare.

De exemplu, printr-o decizie a plenului Curții Supreme Specializate din Ucraina pentru luarea în considerare a cazurilor civile și penale de la 1 martie 2013, nr. 3, ale instanțelor prevăzute pentru explicații privind unele aspecte legate de jurisdicția instanțelor generale și definiția jurisdicției din cauze civile. Astfel, rezolvarea problemei procedurilor de deschidere, instanțele judecătorești ar trebui să procedeze prin faptul că, în conformitate cu articolele 15, 16 din Codul de procedura civilă din Ucraina, în ordinea instanțelor judecătorești de procedură civilă se examinează protecția drepturilor, libertăților sau a drepturilor, a drepturilor nerecunoscute sau contestate interesele care apar din relațiile civile, rezidențiale, de teren, de familie, precum și din alte relații juridice, cu excepția cazurilor în care luarea în considerare a unor astfel de cauze prin lege este atribuită competenței instanțelor economice administrative, procedurilor penale sau procedurilor infracțiuni administrative. Legea poate prevedea luarea în considerare a altor cauze în conformitate cu normele procedurilor civile.

În legătură cu cele de mai sus, instanțele judecătorești ar trebui să procedeze prin faptul că criteriile de diferențiere a cazurilor de jurisdicție civilă de la ceilalți sunt, în primul rând, disponibilitatea unui litigiu privind dreptul civil (cazurile de procese care apar din orice relație juridică, cu excepția Cazurile, atunci când se iau în considerare astfel de cazuri în conformitate cu normele unei alte justiții), în al doilea rând, subiectul unui astfel de litigiu (una dintre părțile în litigiu este, de regulă, un individ)¹⁰.

În Decizia Plenului Curții Administrative Supreme din Ucraina din data de 20 mai 2013, nr. 8, „privind chestiuni separate ale competenței instanțelor administrative”¹¹, instanțele au acordat astfel de explicații care rezolvă definiția competenței administrative. Instanțele de a aborda cazuri administrative, instanțele judecătorești ar trebui să ia în considerare faptul că Codul de procedură administrativă din Ucraina stabilește următoarele reguli pentru separarea competenței administrative de la alte tipuri de jurisdicție: conceptual-funcțional, adică definiția unui caz administrativ dat la alin. (1) din partea I din articolul 3 din Codul de procedură administrativă a Ucrainei; definiția tipurilor de relații publice (relații manageriale și relații juridice asociate cu formarea publică a subiectului autorității) menționată ca parte a primului articol din articolul 17 din Codul de procedură administrativă din

¹⁰ Cu privire la unele aspecte ale competenței instanțelor generale și determinării competenței cauzelor civile: a se vedea Decizia Plenului Curții Supreme Specializate din Ucraina privind cauzele civile și penale din 1 martie 2013, nr. 3, disponibilă pe <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0003740>– 13.

¹¹ Cu privire la anumite aspecte ale competenței instanțelor administrative, a se vedea Decizia Plenului Curții administrative supreme din Ucraina din 20 mai 2013, nr. 8, disponibilă pe <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0008760>– 13.

Ucraina; stabilirea unei liste de litigii din dreptul public care intră sub incidența jurisdicției instanțelor administrative; stabilirea unei liste de legi publice care nu aparțin subiectului jurisdicției administrative.

Problema distingerii competenței cazurilor între instanțele economice și administrative a fost investigată în principal de către sistemul judiciar. De asemenea, această întrebare a fost reflectată în fișa informativă a Curții Economice Supreme a Ucrainei și a Curții Administrative Supreme din Ucraina.

Un exemplu viu de delimitare a jurisdicțiilor administrative și economice este decizia Curții din regiunea Zaporijia, pe baza rezultatelor luării în considerare a cererii administrative a societății cu răspundere limitată „Rețeaua de producție a Dnipro” la compania de utilități „EnergyDastian Biroul Inventarului Tehnic” al Consiliului municipal Energal privind recunoașterea ilegală și anularea deciziei și a abolițiilor. În conformitate cu alin. (1) al art. 3 din Codul de procedură administrativă a Ucrainei, cazul jurisdicției administrative – acest lucru este transferat la decizia unei instanțe administrative printr-o dispută de drept public, în care cel puțin una dintre părți este un organism executiv, un organism auto-guvernamental local, oficial sau oficial o persoană sau alt subiect care exercită funcții de gestionare a autorităților bazate pe legislație, inclusiv competențe delegate. Adică, norma necesară de drept implică două criterii de diferențiere a cazurilor de jurisdicție administrativă din alte afaceri de jurisdicție și acesta este un depozit subiectiv și subiect. Acțiunile inculpatului, care constau în înregistrarea dreptului de proprietate, este imposibil să se ia în considerare propriile sale funcții de conducere, adică astfel de acțiuni nu caracterizează inculpatul ca subiect de autoritate în relații juridice controversate. Înregistrarea drepturilor de proprietate nu este punerea în aplicare a funcțiilor de gestionare a energiei în înțelegerea transmiterii procedurii administrative a Ucrainei, dar este tocmai disputa privind încălcarea dreptului unei persoane juridice.

Potrivit art. 1 din Codul de procedură economică al Ucrainei, dreptul de a face apel la instanța economică are întreprinderi, instituții, organizații alți entități juridice (inclusiv cele străine), cetățeni care desfășoară o activitate antreprenorială fără stabilirea unei entități juridice și procedura stabilită a dobândit statutul de activități antreprenoriale subiect au dreptul de a se adresa instanței comerciale în conformitate cu prezentarea stabilită a afacerilor economice în protecția drepturilor sale încălcate sau contestate și a intereselor protejate.

Potrivit art. 17 din Codul de procedură administrativă a Ucrainei, jurisdicția instanțelor administrative se extinde la relațiile juridice care apar în legătură cu punerea în aplicare a subiecților autorității funcțiilor de gestionare a energiei, adică acest litigiu nu poate fi luat în considerare de Curte transmiterii procedurii administrative a Ucrainei și părțile subiective nu pot fi considerate o instanță locală în jurisdicție generală. Curtea a decis: la deschiderea cauzei cu un proces cu o societate cu răspundere limitată „Rețeaua de producție Dnipro” la întreprinderea municipală

„Energar Inventar Tehnic” al Consiliului municipal Energinal cu privire la recunoașterea deciziilor ilegale și de a obliga să se angajeze acțiuni de refuzare. Explicați reclamantul că acest litigiu aparține jurisdicției Curții Economice¹².

După cum puteți vedea, problema de separare a jurisdicției între autoritățile judiciare este întotdeauna relevantă, deoarece legislația internă este imperfectă și generează o mulțime de coliziuni, atât materiale, cât și de caracter procedural.

Este complicată, în special, problema limitelor dintre jurisdicțiile administrative și constituționale, care este destul de dificil de realizat calitativ. Subiectul jurisdicției administrative va fi adesea subordonat actelor juridice. Criteriul de evaluare a legalității acestor acte este, în special, Constituția Ucrainei. Jurisdicția Curții Constituționale se extinde, de asemenea, la o serie de acte subordonate, o listă exhaustivă fiind determinată de art. 150 alin. (1) din Constituția Ucrainei (acte juridice subordonate ale Radei Supreme din Ucraina, acte din Președinte și Cabinetul de Miniștri din Ucraina, acte juridice ale Radei Supremei din Republica Autonomă Crimeea). Singurul criteriu pentru evaluarea acestor acte pentru Curtea Constituțională sunt normele Constituției Ucrainei. Prin urmare, obiectul de vizionare și standardul de evaluare în jurisdicțiile administrative și constituționale vor crește adesea. Acest lucru poate duce, de asemenea, la dublarea competențelor instanțelor administrative și a Curții Constituționale și, prin urmare, la diverse rezultate ale revizuirii actelor juridice.

În literatura juridică există o poziție conform căreia cel puțin trei variante de prevenire a intersecției jurisdicțiilor administrative și constituționale pot fi prezise. Primul dintre acestea este eliminarea autorității de la jurisdicția administrativă a constituționalității actelor juridice. Această opțiune este excretată din partea a doua a art. 147 din Constituția Ucrainei, conform căreia Curtea Constituțională decide cu privire la relevanța legilor și a altor acte juridice ale Constituției Ucrainei¹³. El oferă o interpretare oficială a Constituției. Soluția la constituirea actelor juridice este în mod necesar însoțită de interpretarea regulilor Constituției. Acest lucru oferă că a 9-a pentru a concluziona că problema constituționalității oricăror acte juridice aparține numai domeniului de aplicare al competențelor Curții Constituționale, care, în conformitate cu partea din articolul 147 din Legea fundamentală, este singurul organism de jurisdicție constituțională în Ucraina.

Această abordare are o serie de deficiențe. În primul rând, Curtea Constituțională în conformitate cu partea 1 a art. 150 din legea de bază decide asupra constituționalității numai a legilor și a altor acte juridice ale Radei Supreme a Ucrainei, acte ale președintelui Ucrainei și al cabinetului de miniștri din Ucraina, actele juridice ale Radei Supreme a Republicii Autonome Crimeea. În al doilea rând, dreptul de a face apel la Curtea Constituțională are un număr limitat de subiecți,

¹² Decizia Tribunalului Energodar din regiunea Zaporojie din 22 iulie 2011, caz nr. 2- a- 3013/11, disponibilă pe <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/17906793>.

¹³ M. Savenko, *Jurisdicția administrativă a instanțelor – criterii de determinare. Justiție administrativă: experiență europeană și propuneri pentru Ucraina*, K.: Fapt, 2003, pp. 506-512.

deci nu toată lumea va putea să-și protejeze drepturile care sunt încălcate printr-un act juridic neconstituțional. Dacă acesta este dreptul de a da tuturor, atunci Curtea Constituțională din prezenta compoziție și încărcătură va fi cauzată. Eficacitatea activităților sale va fi obraznică. În al treilea rând, prevederea conform căreia Curtea Constituțională este singurul organism de jurisdicție constituțională, în opinia mea, nu înseamnă că alte instanțe nu pot aplica direct norme directe ale Constituției Ucrainei. La urma urmei, dreptul de a aplica instanței de a proteja drepturile constituționale și libertățile omului și a unui cetățean direct pe baza Constituției Ucrainei este garantată o parte a celui de-al treilea articol 8 din legea fundamentală a statului nostru. Recunoașterea unui act juridic neconstituțional este una dintre formele de protecție judiciară.

Este necesar să se acorde atenție separării competențelor jurisdicției administrative a instanțelor de jurisdicție generală și a instanțelor administrative. Funcționarea în Ucraina a instanțelor specializate, împreună cu problema tipică ucraineană a incompetenței, disponibilitatea contradicțiilor actelor normative, au generat în mod natural conflictele de jurisdicție judiciară. Anumite coliziuni au fost rezolvate cu succes, dar unele dintre ele au crescut în timp de conflicte, atunci când instanțele însele, să nu mai vorbim de participanții la un litigiu legal nu au reușit să determine accidentul litigiului la jurisdicția unuia sau a unei alte instanțe.

În special, această problemă a fost manifestată în soluționarea competenței instanței administrative și a instanțelor de competență generală în ceea ce privește cazurile în conformitate cu procedura de procedură administrativă sau civilă. Colegiul Judecătorilor Curții Supreme din Ucraina a format o singură poziție și a cerut o față subțire a două jurisdicții – civile și administrative.

În această poziție juridică, se spune că, în conformitate cu art. 15 din Codul de procedură penală din Ucraina, în procedura instanțelor judecătorești să ia în considerare cazurile de protecție a drepturilor, libertăților sau intereselor nerecunoscute sau contestate care apar din punct de vedere civil, rezidențial, familie, relații de muncă și, de asemenea, cu alte relații juridice, cu excepția cazului în care luarea în considerare a unor astfel de cazuri pentru Codul de furnizare a Ucrainei, Codul de procedură economică al Ucrainei (art. 1, 12), Codul procedural penal al Ucrainei sau Codul Ucrainei privind infracțiunile administrative atribuite competenței instanțelor administrative, economice, procedurilor penale, indiferent dacă se desfășoară sau nu cu infracțiunile administrative. Legea poate prevedea luarea în considerare a altor cauze în conformitate cu normele procedurilor civile.

După analizarea principiilor de separare a jurisdicțiilor instanțelor generale și administrative în soluționarea anumitor categorii de cazuri, este necesar să se convină, cu avizul lui V. Koverznev, care observă că știința modernă nu a elaborat criterii clare pentru delimitarea dreptului privat și public, nu conține astfel de criterii și legislația actuală¹⁴.

¹⁴ Коверзнев В. Засади розмежування юрисдикції загальних і адміністративних судів України при вирішенні окремих категорій справ. Вісник Вищого адміністративного суду України. 2013. №3. С.62-6.

Concluzii

Astfel, situația continuă practic să funcționeze atunci când procedurile administrative sunt efectiv „împărțite” între cele trei sisteme de instanțe și se dovedește că noțiunea de „cauză administrativă” are, de asemenea, o semnificație triplă: cauzele administrative care decurg din punerea în aplicare a activităților antreprenoriale și a altor activități economice (luate în considerare de instanțele economice), cauzele administrative care implică cetățenii (instanțele jurisdicționale de jurisdicție generală) și cauzele administrative subvenționate. În opinia noastră, acesta poate fi un alt criteriu pentru clasificarea cauzelor administrative. Diferența constă în particularitățile apariției relațiilor – în domeniul activității antreprenoriale sau al relațiilor economice, în care una dintre părți este persoană juridică, sau în alte cazuri care implică persoane fizice (cetățeni), asociațiile acestora, care nu au legătură cu punerea în aplicare a unor astfel de activități. Prin urmare, substanța diferită a acestor cazuri.

În consecință, competența judiciară ar trebui astfel organizată în stat (atât din punct de vedere organizatoric, cât și procedural), astfel încât, pe de o parte, toate legăturile sistemului judiciar să interacționeze efectiv între ele și să aplice în mod egal normele dreptului material și procedural, iar, pe de altă parte, astfel încât să nu existe lacune la intersecția subsistemelor judiciare, adică toate raporturile juridice care apar în stat să fie asigurate de jurisdicția judiciară corespunzătoare și ca toate aceste subsisteme să nu aibă competență care se intersectează.

Lista literaturii folosite:

1. *Comentariu științific și practic al Codului de procedură administrativă al Ucrainei* [text] / Prin Zag. Ed. S.V. Petkova. K.: Centrul de Literatură Educațională, 2016, p. 28;
2. E.V. Vaskovsky, *Manual de proces civil*, ediția fraților Bashmakov, 1917, p. 87;
3. V.V. Gordeiev, *Jurisdicția administrativă: Problema definiției și delimitării*, în *Buletinul Curții Administrative Supreme din Ucraina*, 2011, nr. 2, pp. 45-54;
4. V.V. Reznikova, *Subordonarea cazurilor de instanțe economice din Ucraina: probleme de teorie și practică*, în *Buletinul Universității naționale din Kiev*, în numele lui Taras Șevcenko, 2014, nr. 1 (99), p. 26;
5. A. Osetinsky, *Jurisdicția instanțelor pentru litigii funciare: delimitare sau concurență? Legea Ucrainei*, 2009. nr. 9, p. 48;
6. V.M. Bevzenko, *Cea mai recentă lege procesuală administrativă din Ucraina: regularitate obiectivă sau ficțiune inventată?*, în *Forumul Dreptului*, 2011, nr. 1, pp. 68-73;
7. O. Negoda, *Delimitarea jurisdicțiilor judiciare în cazurile de protecție a drepturilor și intereselor legitime ale copilului (pe baza jurisprudenței)*, în *Antreprenoriat, economie și drept*, 2017, nr. 12, p. 50;

8. M.I. Smokovich, *Determinarea jurisdicției instanțelor administrative și delimitarea jurisdicțiilor judiciare: o monografie*, K.: Jurinkom Inter, 2012, p. 42;
9. S.S. Vasylyv, *La noțiunea de competență asupra cazurilor de infracțiuni administrative. Note științifice ale Universității de Afaceri și Drept din Lvov*, 2011, nr. 7, pp. 131-134;
10. Cu privire la unele aspecte ale competenței instanțelor generale și determinării competenței cauzelor civile: a se vedea Decizia Plenului Curții Supreme Specializate din Ucraina privind cauzele civile și penale din 1 martie 2013, nr. 3, disponibilă pe <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0003740-13>;
11. Cu privire la anumite aspecte ale competenței instanțelor administrative, a se vedea Decizia Plenului Curții administrative supreme din Ucraina din 20 mai 2013, nr. 8, disponibilă pe <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/v0008760-13>;
12. Decizia Tribunalului Energodar din regiunea Zaporojie din 22 iulie 2011, caz nr. 2- a- 3013/11, disponibilă pe <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/17906793>;
13. M. Savenko, *Jurisdicția administrativă a instanțelor – criterii de determinare. Justiție administrativă: experiență europeană și propuneri pentru Ucraina*, K.: Fapt, 2003, pp. 506-512;
14. Коверзнев В. Засади розмежування юрисдикції загальних і адміністративних судів України при вирішенні окремих категорії справ. *Вісник Вищого адміністративного суду України*. 2013. №3. С.62-67.